

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobkyně: **Blue style k.s.**, IČO: 25609688
sídlem Jindřišská 873/27, Praha 1

zastoupeného Mgr. Michalem Hanzlíkem, advokátem
sídlem Lomnického 1742/2a , Praha 4

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 44, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 2. 8. 2021, čj. ČOI 99710/21/O100, sp. zn. ČOI 140240/19/1000

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 4. 10. 2021 domáhala přezkoumání rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu (dále též „ústřední inspektorát“) ze dne 2. 8. 2021,

Shodu s prvopisem potvrzuje Tereza Vondrová.

čj. ČOI 99710/21/O100, sp. zn. ČOI 140240/19/1000 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeský a Hl. město Praha (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 15. 4. 2021, čj. ČOI 52224/21/1000 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím uložil správní orgán prvního stupně žalobkyni podle § 45 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 250/2016 Sb.**“), napomenutí za přestupek podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném v době spáchání skutku (dále jen „**zákon o ochraně spotřebitele**“), jehož se žalobkyně dopustila tím, že na internetových stránkách www.blue-style.cz dne 23. 9. 2019 při rezervaci zájezdu (č. 01653718) do Spojených arabských emirátů (Dubaj), hotel FUJAIRAH ROTANA RESORT&SPA v termínu 2. 11. 2019 – 9. 11. 2019, v ceně 49 580 Kč (dvě osoby), přednastavila v elektronickém formuláři pro rezervaci zájezdu službu „cestovní pojištění BLUECOMFORT PLUS (povinné)“ pro dvě osoby v ceně 1 980 Kč a tato automaticky označená položka byla přidána do rezervace, přičemž ji nebylo možné ve formuláři zrušit a byla zrušena až na žádost spotřebitele. Tím měla žalobkyně jako prodávající podle správního orgánu prvního stupně porušit zákaz používání nekalých obchodních praktik podle § 4 odst. 1 a 4 zákona o ochraně spotřebitele jednáním, které bylo v rozporu s požadavky odborné péče a bylo zároveň způsobilé podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

3. Ústřední inspektorát v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve stručně shrnul závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí a reprodukoval odvolací argumentaci žalobkyně.
4. Ústřední inspektorát uvedl, že pokud žalobkyně usoudila, že se spotřebitel v případě předmětného zájezdu neobejde bez cestovního pojištění „BLUECOMFORT PLUS“ (dále též „**Přípojištění**“), a že by bylo v rozporu s požadavky odborné péče, aby spotřebitele nechala bez tohoto pojištění na zájezd odcestovat, měla cenu tohoto pojištění zahrnout do nabídkové ceny zájezdu a nechat na jeho uvážení, zda si zájezd za tuto cenu a těchto podmínek koupí. Žalobkyně však seznámila spotřebitele s cenou zájezdu ve výši 49 580 Kč (pro 2 osoby) a až následně, když se spotřebitel rozhodl, že si zájezd za tuto cenu objedná, tedy učinil obchodní rozhodnutí, se v průběhu objednávky v rámci kroku nazvaného jako „Výběr služeb“ objevila ve formuláři předem zaškrtnutá položka Přípojištění v ceně 1 980 Kč, kterou nadto nebylo ani možné z formuláře odstranit a její odstranění bylo provedeno teprve na základě zvláštního požadavku spotřebitele. Doplnil, že z článku 4. 5. Všeobecných smluvních podmínek (dále též „**VSP**“) ostatně vyplývá, že v ceně všech zájezdů bylo standardně zahrnuto základní pojištění asistenčních služeb a léčebných výloh ERV Evropské pojišťovny a. s.; tedy pokud měla žalobkyně za to, že toto pojištění je pro daný zájezd nedostatečné, nic jí nebránilo ho nahradit jiným produktem.
5. Ústřední inspektorát akcentoval, že smyslem a cílem v daném kontextu je, aby konečná cena zájezdu odpovídala té, za kterou byl zájezd nabízen a na základě které učinil spotřebitel obchodní rozhodnutí, že si zájezd objedná, nikoliv aby byla inzerována nereálně nízká cena, za kterou není možné zájezd bezpečně uskutečnit a kterou následně žalobkyně navyšuje formou předem zaškrtnutých „povinně volitelných položek“. Rozdíl v ceně prokázaný kontrolní objednávkou zájezdu pro 2 osoby je dle ústředního inspektorátu částkou významnou, a to i v poměru k ceně zájezdu, a tedy nepochybně způsobilou ovlivnit podstatným způsobem obchodní rozhodování spotřebitele v tom smyslu, že kdyby věděl, že bude zájezd oproti nabídkové ceně o tuto částku vyšší, nepřistoupil by k jeho objednávce. Dalším aspektem posuzovaného případu je pak podle

ústředního inspektorátu narušení důvěry spotřebitele, který přirozeně očekává, že v sekci, ve které by si měl volit případné fakultativní služby, nebudou žádné volby předem zaškrtnuty (tím spíše pak, že nebude možné přednastavenou volbu zrušit, aniž by musel spotřebitel kontaktovat přímo žalobkyni), a bude záležet jen na jeho vůli, zda si některou z doplňkových služeb přiojedná.

6. Způsob, jakým se snažila žalobkyně přimět spotřebitele k objednávce Připojištění, byl dle ústředního inspektorátu v rozporu s požadavky odborné péče a její jednání bylo způsobitelné podstatným způsobem narušit ekonomické chování spotřebitele. Žalobkyně měla buď zmíněné pojištění zahrnout od počátku do nabídkové ceny zájezdu, pokud měla pocit, že je takové pojištění pro tento zájezd nezbytné, anebo pokud by dospěla k opačnému závěru, ho měla nabízet jako fakultativní položku stejným způsobem, jako byly nabízeny jiné volitelné služby, tedy nechat na spotřebiteli, ať si případně sám tento produkt vybere z nabídky doplňkových služeb aktivním označením příslušného políčka, nikoliv dané políčko označit předem a navíc ještě způsobem, že spotřebitel sám nemohl přednastavený výběr změnit. Takovou praktiku nelze označovat jako „nákup služeb s alternativou“, neboť spotřebitel, který již předem učinil obchodní rozhodnutí si zájezd zakoupit za deklarovanou konečnou cenu 49 580 Kč, je předem zaškrtnutou položkou, kterou nemůže sám standardní cestou z výběru odstranit, nucen k nákupu další služby. Ústřední inspektorát doplnil, že *„spotřebitel, který je nucen buď obětovat všechno doposud vynaložený čas a energii a začít hledat jiný zájezd, nebo se napřímo dohadovat se zaměstnanci obviněné, aby předem zaškrtnutou položku z výběru odstranili, je nepochybně pod nátlakem, a broží, že si raději nechťnou službu zakoupí, jen aby nemusel výše popsané podstupovat“*. Na výše uvedeném pak podle ústředního inspektorátu nic nemění, že žalobkyně není stranou pojistné smlouvy.
7. K námitkám, že spotřebitel byl seznámen s tím, že si k zájezdu musí zakoupit rovněž Připojištění, prostřednictvím odkazu na VSP, ústřední inspektorát s poukazem na náleží Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 3512/11, zdůraznil, že ustanovení o tom, že si spotřebitel k zájezdu musí zakoupit rovněž další službu v podobě lepšího cestovního pojištění, která není zahrnuta v nabídkové ceně zájezdu, není ustanovením technického a vysvětlujícího charakteru, nýbrž dosti podstatná a hlavně nečekaná smluvní podmínka.
8. Ústřední inspektorát přisvědčil závěrům správního orgánu prvního stupně, že ani ve VSP nebyly informace stran Připojištění zcela jednoznačné, s tím, že zatímco bod 2. 4 sice hovoří o pojištěních „BlueComfort“ a „BlueComfort Plus“ jako o povinných příplatcích, bod 4. 5 už pojednává o tom, že cena uváděná při nabídce a prodeji zájezdu je cena konečná, ve které je, mimo jiné, zahrnuto základní pojištění asistenčních služeb a léčebných výloh, přičemž o daných produktech hovoří tento bod pouze jako o doporučených cestovních připojištěních.
9. Ústřední inspektorát se dále neztotožnil s námitkou žalobkyně, že postupovala v souladu se směrnicí, potažmo její transpozicí v občanském zákoníku, ani námitkou akcentující její legitimní očekávání. Závěrem svého rozhodnutí se pak věnoval otázce sankce. Proti vypořádání tohoto okruhu námitek žalobkyně v podané žalobě nebrojí, soud proto tyto závěry na tomto místě blíže nereprodukoval.

III. Žaloba ¹

10. Žalobkyně v podané žalobě rekapitulovala závěry vyslovené žalovanou, přičemž předeslala, že se závěry žalované stran porušení ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele nelze ztotožnit, neboť na základě zjištěného skutkového stavu žalovaná dospěla k chybnému závěru, přičemž se se řádně nezabývala všemi argumenty žalobkyně, a její rozhodnutí tak je v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
11. Žalobkyně v části III. podané žaloby pod rubrikou „Proces uzavření smlouvy o zájezdu“ uvedla, že spotřebitel, který se rozhodne zakoupit služby cestovního ruchu nabízené žalobkyní prostřednictvím stránek www.blue-style.cz, prochází v rámci výběru zájezdu několika kroky. Poté, co si zvolí termín a hotel, je přeměrován na stránku, kde je vyzván k zadání bližších údajů pro vytvoření rezervace. V následujícím kroku je zobrazeno okno s přehledem poptávaných služeb, kde je uveden typ pokoje, strava, druh dopravy, případně poskytnutá sleva, atd. a mimo jiné také údaje o Připojištění, jakož i cena této služby. Navíc údaje o Připojištění jsou rovněž v hlavní části obrazovky. Současně je na této stránce uveden odkaz na VSP, pojistné podmínky a informační dokument o pojistném produktu (společně dále jen „**Smluvní dokumentace**“). Spotřebitel je tak již v rámci procesu vytváření objednávky/hodnocení nabízených služeb informován o Připojištění, seznámen s VSP, a dále s detailními informacemi o pojistném produktu. V bodě 2.4. VSP je přitom uvedeno, že *„objednávka zájezdu prostřednictvím internetových stránek www.blue-style.cz je možná pouze v případě současného sjednání pojištění BlueComfort/ BlueComfort plus pro všechny cestující uvedené v objednávce“*.
12. Žalobkyně namítala, že sděluje spotřebiteli vždy všechny rozhodné skutečnosti řádně a včas, tj. dříve, než spotřebitel pokračuje a je mu vyhotoven text smlouvy o zájezdu, zejména tedy dříve, než zákazník pojme konečné rozhodnutí uzavřít smlouvu o zájezdu. Doplnila, že systém B2C neumožní zákazníkovi přistoupit k objednání zájezdu dříve, než se zákazník seznámí se všemi svými právy a povinnostmi, relevantními podmínkami a popisem obsahu služeb jak žalobkyně, tak třetích stran. Zaškrtnutím pole u Smluvní dokumentace spotřebitel podle žalobkyně vyjadřuje, že se s ní seznámil a souhlasí s jejím obsahem, a to včetně ustanovení bodu 2.4. VSP. Pokud nejde o prohlášení pravdivé, nemůže být žalobkyně dle svého přesvědčení za takové nepoctivé jednání odpovědná. Dle žalobkyně je zcela na svobodné vůli spotřebitele, zdali za těchto podmínek, tj. s vědomím, že objednávka zájezdu prostřednictvím internetových stránek je možná pouze v případě současného sjednání Připojištění pro všechny cestující uvedené v objednávce, bude pokračovat při vytváření rezervace, či nikoli. Žalobkyně konstatovala, že při tvorbě jednotlivých procesů vychází z ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**OZ**“). Pokud tedy spotřebitel po seznámení se se všemi rozhodnými skutečnostmi a se Smluvní dokumentací, tj. včetně toho, že přes www.blue-style.cz lze objednat zájezd pouze s Připojištěním, projeví zájem o dané služby cestovního ruchu, lze důvodně a legitimně předpokládat, že je srozuměn a souhlasí s tím, že bude součástí zakoupených služeb rovněž Připojištění. V případě, že spotřebitel nemá zájem za těchto podmínek zájezd zakoupit, nepokračuje dále v objednávce. Informace o položce Připojištění je dle žalobkyně

---

¹ Soud podotýká, že v rámci reprodukce žalobních námitek se (pro přiblížení přístupu, jakým žalobkyně ke své žalobní obraně přistoupila) přidržel struktury, v níž žalobkyně svou žalobní argumentaci prezentovala; pro její nepřehlednost hraničící v některých momentech s nesrozumitelností však soud v rámci vypořádání žalobních bodů v dalších částech tohoto rozsudku jednotlivé, nežádka se opakující námítky a subnámítky podřadil pod jednotlivé tematické okruhy, jimiž se posléze při přezkoumání závěrů žalované v mezích žalobních bodů zabýval.

uvedena zcela přehledně a stejnou velikostí jako jiné položky, a to opakovaně v průběhu celého procesu utváření nabídky, a není jakkoli skryta. Jedná se tedy o informaci zjistitelnou při běžné péči osoby mající rozum průměrného člověka.

13. Nad rámec uvedeného žalobkyně doplnila, že „*defaultní prezentace návrhu ERV na Připojištění je podmínkou související s technickým nastavením B2C rozhraní, jakožto zdrojové alternativy, která pouze zvyšuje uživatelský komfort při nákupu služeb cestovního ruchu*“. Přitom zdůraznila, že při nákupu služeb cestovního ruchu mimo webové stránky, tedy i ve svých ve svých provozovnách, umožňuje nákup souboru služeb bez automatizované nabídky pojištění, a to mimo jiné i z důvodu, že zaměstnanci žalobkyně jsou seznámeni s pojistnými riziky v poptávaných destinacích a jsou schopni vysvětlit nabízené možnosti v širokém kontextu, který odráží odbornou péči o spotřebitele z důvodu reálných zkušeností a know-how. Je tedy na každém spotřebiteli, kterou nabídku zvolí, a jakým způsobem smlouvu o zájezdu uzavře. Drtivá většina relevantních zákazníků pak podle žalobkyně preferuje nákup služeb včetně Připojištění, když vyhodnocují možnost sjednání cestovního pojištění jakožto finančně výhodného specializovaného produktu, který eliminuje podstatná/cílená pojistná rizika. Přitom akcentovala, že navzdory aplikačním omezením B2C rozhraní lze i takto online vytvořený návrh smlouvy dále modifikovat dle požadavků zákazníka, jak vyplývá z obsahu spisu. V tomto kontextu žalobkyně dodala, že „*objednání zájezdu prostřednictvím webových stránek i bez Připojištění pak umožňuje žalobkyně zcela standardně*“.
14. Žalobkyně tak měla za to, že v rámci nastaveného procesu uzavírání smlouvy o zájezdu prostřednictvím webových stránek není její jednání způsobilé podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, když je spotřebitel řádně a včas o Připojištění informován a je pouze na něm, jak dále bude při utváření rezervace postupovat.
15. Žalobkyně dále namítala, že nelze souhlasit s tím, že by se jednalo o „*neréálně nízkou cenu*“. Připojištění je dle ní poskytováno na základě zcela samostatné pojistné smlouvy a nemá tedy vliv na cenu zájezdu. Podle žalobkyně nadto bylo umožněno zájezd bez Připojištění zakoupit, a tedy spotřebitel nakonec cenu za Připojištění nebyl povinen uhradit, jak vyplývá ze správného spisu. Žalobkyně zopakovala, že mimo webové stránky je zájezd nabízen i bez Připojištění, tedy bez povinnosti uhradit cenu za Připojištění. Dle jejího přesvědčení tak nebyla inzerována nereálně nízká cena, ale cena, za kterou bylo možné zájezd zakoupit. Žalovanou akcentovaný rozdíl v částce nadto není podle žalobkyně ve vztahu k celé ceně zájezdu významný. Nesouhlasila se závěrem o ovlivnění spotřebitelského rozhodnutí s tím, že spotřebitel objednávku nemusel dokončit, případně mohl zájezd zakoupit kdekoli na kamenné pobočce, nebo mohl požádat o uzavření smlouvy bez Připojištění.
16. Premisu žalované, že spotřebitel činí obchodní rozhodnutí zakoupit předmětný zájezd v blíže nspecifikovaném okamžiku hned na počátku objednávkového procesu, přičemž je následně nucen k nákupu další služby, což zjistí až následně, tedy až po té, co pojal rozhodnutí zájezd zakoupit, žalobkyně označila za ničím nepodloženou subjektivní úvahu žalované. Uvedla, že spotřebitel se seznamuje se všemi podmínkami smlouvy, například s výší odstupného nebo se splatností ceny zájezdu atp. až v průběhu objednávky. Právě tyto skutečnosti často ovlivňují další jednání spotřebitele. Logikou žalované by musela každá cestovní kancelář již při první nabídce/inzerci uvádět naprosto všechny skutečnosti a podmínky týkající se zájezdu, což nemá oporu v zákoně. Žalobkyně povinnosti plynoucí z ustanovení § 9a zákona č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání a o výkonu některých činností v oblasti cestovního ruchu, ve znění pozdějších předpisů, jakož i ustanovení § 2524 OZ, implementujících příslušnou

směrnici, řádně plní. Postup žalované podle žalobkyně odporuje čl. 4 Listiny základních práv a svobod.

17. K závěru žalované, že „spotřebitel, který je nucen buď obětovat všechn doposud vynaložený čas a energii a začít hledat jiný zájezd, nebo se napřímo dohadovat se zaměstnanci obviněné, aby předem zaškrtnutou položku z výběru odstranili, je nepochybně pod nátlakem, a brozí, že si raději nechtěnou službu zakoupí, jen aby nemusel výše popsané podstupovat“, žalobkyně předpokládala, že každý svéprávný jedinec po seznámení se všemi skutečnostmi a podmínkami řádně zváží, zdali za těchto podmínek zájezd zakoupí, a připustila, že se některý spotřebitel rozhodne zájezd nekoupit, přičemž popřela, že by se spotřebitel musel dohadovat s jakýmkoli zaměstnancem žalobkyně. Dle žalobkyně jde o zcela subjektivní a ničím nepodložené hodnocení.
18. K závěrům žalované k bodu 2.4 VSP žalobkyně uvedla, že žalovaná interpretuje nálezu Ústavního soudu nesprávně. S poukazem na doktrinální závěry, dlouholetou praxi v cestovním ruchu, a blíže neoznačená rozhodnutí správních orgánů či soudů uváděla, že většina podstatných informací je součástí obchodních podmínek, přičemž proti obsahu VSP nikdy nebyla vznesena jakákoli výtky. Podmínku Připojištění přitom ve světle výše uvedeného podle žalobkyně nelze považovat za překvapivou. K závěrům stran rozporu ustanovení VSP konstatovala, že bod 2.4 VSP nehovoří o Připojištění jako o povinném příplatku, nýbrž pouze informuje, že přes tento konkrétní prodejní kanál nelze zájezd bez Připojištění objednat. S poukazem na dříve uvedené okolnosti stran možnosti zájezd zakoupit bez Připojištění na základě vzneseného požadavku na prodejce či na kamenných pobočkách odmítla, že by se jednalo o povinnou položku, s tím, že pokud však „chce zákazník využít pro celý proces zakoupení svého zájezdu prodejní kanál www.Blue-style.cz, pak technicky nelze rezervaci přes tento kanál bez Připojištění dokončit“. Žalobkyně odmítla, že by byl v rámci procesu uzavření smlouvy o zájezdu, či kdykoli jindy vyvíjen na spotřebitele nátlak. Nesouhlasila se závěrem, že se snažila přimět spotřebitele k objednávce Připojištění a že je její jednání v rozporu s požadavky odborné péče a že je způsobilé podstatným způsobem narušit ekonomické chování spotřebitele.
19. Žalobkyně poukazovala na to, že v odvolání namítala, že v odůvodnění rozhodnutí prvního stupně byla vědomě opomíjena polemika o významu adverbia „podstatně“. I ústřední inspektorát se dle ní omezil na cenu samotného pojištění s tím, že samotný rozdíl v ceně, resp. poměr ceny pojištění k celkové ceně zájezdu, již považuje za skutečnost, která byla nepochybně sama způsobilá podstatným způsobem ovlivnit rozhodování spotřebitele. Není však podle žalobkyně zřejmé, na základě čeho k tomuto závěru došel, jaká částka je schopna ovlivnit podstatným způsobem a jaká nikoli, jaký poměr k celkové ceně je již schopen rozhodování spotřebitele podstatným způsobem ovlivnit a jaký nikoli. Dle žalobkyně není zřejmé, zdali by bylo rozhodnutí žalované totožné, pokud by byl zájezd dražší, případně, pokud by zákazník byla osoba pobírající starobní důchod, nebo osoba vydávající 100 000 Kč měsíčně. Vzhledem k tomu, že žalovaná své závěry jakkoli blíže nevysvětlila, je Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
20. Žalobkyně dále vyložila důvody, pro které měla za to, že vystavení spotřebitele fatálním důsledkům reálných avšak nekrytých pojistných rizik a s nimi souvisejícím potenciálním újmám by bylo podstatným narušením ekonomického chování spotřebitele, který si neuvědomuje reálná ekonomická rizika související s následnou povinností uhradit náklady na pojistnou událost ze svých vlastních zdrojů.
21. S poukazem na § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele žalobkyně znovu odmítla, že by spotřebiteli podsouvala závazek k další platbě, s tím, že zcela přehledně prezentuje svou nabídku,

příčemž jsou rovněž hned na počátku výběru, zcela řádně a včas v souladu se zákonem, spotřebiteli sděleny všechny podstatné informace. K otázce odborné péče pak označila za notorietu, že zejména v destinacích mimo EU, jako je SAE, Egypt atd., je schopnost spotřebitele zajistit pokrytí klíčových pojistných rizik zcela fatální a opomenutí uzavření cestovní přípojštění může vést k ekonomické likvidaci spotřebitele. S poukazem na vymezení pojmu odborné péče žalobkyně uvedla, že podle konstantní judikatury je povinností podnikatele odborně posoudit i produktová rizika plynoucí pro spotřebitele bez ohledu na subjektivní hodnocení spotřebitele. Doplnila, že povinnost posouzení relevantních rizik chrání nejen spotřebitele samého před negativními důsledky pojistné události, ale zprostředkovaně také společnost jako celek. Optimalizace pojistného produktu není dle žalobkyně ničím jiným, než důkazem odborné péče. Zkušenost žalobkyně je taková, že spotřebitelé nemají ve velkém procentu případů zájem o studium obsahu pojištění a rozdíly mezi jednotlivými produkty ignorují do okamžiku, kdy nastane pojistná událost. Přípojštění proto žalobkyně považovala za projev dobré péče na základě mnohaleté zkušenosti; opětovně v tomto směru akcentovala rozdíly on-line prodeje od kamenného prodeje.

IV. Vyjádření žalované

22. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 1. 11. 2021, doručeném soudu dne 3. 11. 2021, v podrobnostech odkázala na odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
23. K námitkám uvedeným v části III. žaloby rekapitulovala proces objednávky zájezdu s tím, že je podrobně popsán a zdokumentován v protokolu o kontrole a jeho přílohách. Měla za to, že již kliknutím na tlačítko „REZERVOVAT“ činí spotřebitel důležité obchodní rozhodnutí vedoucí k zakoupení zájezdu, byť je možné v následujících krocích ještě celý proces přerušit. Přesto nebyl spotřebitel podle ní ani v kroku 1 (kliknutí na tlačítko „REZERVOVAT“ v hlavní nabídce), ani v kroku 2 (vyplnění osobních údajů) jakkoliv seznámen s tím, že k zájezdu si musí povinně zakoupit ještě předmětné Přípojštění, které nebylo zahrnuto do celkové ceny zájezdu, se kterou byl seznámen v kroku 1. Teprve až ve 3. kroku, v rámci kterého si spotřebitel mohl zvolit doplňkové služby, bylo předem a pro spotřebitele neodstranitelným způsobem zaškrtnuto políčko s položkou Přípojštění v ceně 1 980 Kč pro 2 osoby a dovětkem „povinné“. Žalovaná se s poukazem na uvedené neztotožnila s tím, že žalobkyně sděluje spotřebiteli vždy všechny rozhodné skutečnosti řádně a včas. Spotřebitel podle žalované učinil významné obchodní rozhodnutí již v okamžiku, když se rozhodl vstoupit do procesu objednávky zájezdu kliknutím na tlačítko „REZERVOVAT“, a již v tomto okamžiku měl být seznámen s celkovou cenou zájezdu zahrnující všechny povinné příplatky. Navýšení ceny o položku „povinně volitelného pojištění“ v rámci výběru možných doplňkových služeb je dle žalované učiněno jednak v nevhodný čas a také nepřipustným způsobem. Žalobkyně se jakožto prodávající musí dle žalované rozhodnout, které všechny služby zahrne povinně do zájezdu, a zohlední je tak i v nabídkové ceně, a které ponechá jako volitelné na úvaze spotřebitele. Použití předem zaškrtnutého tlačítka, jehož výběr navíc nelze zrušit, neponechává ve skutečnosti podle žalované spotřebiteli objednávacímu zájezd elektronicky žádnou možnost svobodné volby, pokud jde o zakoupení tohoto produktu. Spotřebitel musí v danou chvíli buď nucenou objednávku akceptovat, nebo rezignovat na objednávku celého zájezdu a celý proces zastavit, a je tím tlačěn k tomu, aby si předmětné pojištění zakoupil bez ohledu na to, zda o něj má, či nemá zájem, a nepřišel tak o rozpracovanou objednávku zájezdu, který si již předtím vybral.

24. K námitce, že spotřebitel byl informován o povinném zakoupení Připojištění ve VSP, které musí odsouhlasit, aby došlo k objednávce zájezdu, žalovaná uvedla, že souhlas s VSP je umístěn až pod trvale zaškrtnutým políčkem s výše uvedeným pojištěním, tedy spotřebitel uděluje souhlas s nimi až poté, co na něho naplno dopadly účinky vytýkané nekalé obchodní praktiky. K tomu žalovaná znovu poukázovala na závěry vyslovené v odkazovaném nálezu Ústavního soudu a k nejednoznačným informacím plynoucím k připojištění z VSP.
25. K námitce, že při zakoupení zájezdu jiným způsobem než přes internetové stránky umožňuje žalobkyně nákup souboru služeb bez automatizované nabídky pojištění, žalovaná uvedla, že mimo prodej přes internetové stránky přichází reálně do úvahy pouze prodej v kamenné provozovně žalobkyně nebo některého z jejích smluvních partnerů, což snižuje možnost použití předem zaškrtnuté položky. V posuzovaném případě byl nicméně dle žalované řešen prodej zájezdu prostřednictvím internetových stránek žalobkyně a zde bylo shledáno pochybení.
26. K námitce, že navzdory aplikačním omezením v B2C rozhraní lze i takto online vytvořený návrh smlouvy dále modifikovat dle požadavků zákazníka, žalovaná konstatovala, že tuto možnost prověřovali při kontrolním nákupu i inspektoři, kterým zaměstnanec žalobkyně během vytváření objednávky sdělil, že pokud nemají zájem o předmětné pojištění, mají tuto skutečnost uvést do poznámky. Zájezd tedy musel být podle žalované stejně objednan včetně předem zaškrtnutého pojištění a následně musel spotřebitel doufat, že ze strany žalobkyně bude jeho požadavek při vyhotovení smlouvy o zájezdu reflektován, což se, jak vyplývá ze shromážděných materiálů, v případě kontrolního nákupu napoprvé nestalo, kdy inspektorka musela znovu zaměstnance žalobkyně kontaktovat e-mailem a až potom byla smlouva o zájezdu dodatečně upravena a Připojištění z ní bylo odstraněno.
27. K námitkám uvedeným v části IV. žaloby žalovaná označila za nerozhodné, zda je předmětné připojištění poskytováno na základě samostatné smlouvy, nebo zda je dané ujednání včleněno přímo do smlouvy o zájezdu; podstatné dle ní je, že z důvodu neodstranitelným způsobem předem zaškrtnutého políčka v rámci výběru fakultativních služeb k zájezdu dojde automaticky k jejímu objednání, aniž by spotřebitel projevil jakoukoliv vůli tak učinit, tedy v krajním případě si nemusí ani v prvotní fázi všimnout toho, že si tuto službu objednává.
28. K argumentaci zpochybňující závěry žalované, že spotřebitel činí obchodní rozhodnutí zakoupit zájezd hned na počátku objednávkového procesu, žalovaná uvedla, že pojem rozhodnutí ohledně koupě ve smyslu § 2 odst. 1 písm. r) zákona o ochraně spotřebitele, neboli také rozhodnutí o obchodní transakci ve smyslu čl. 2 písm. k) směrnice 2005/29/ES, o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu (dále též „**Směrnice**“), je vykládán dosti široce. Žalovaná citovala závěry rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále též „**SDEU**“) ve věci C-281/12, *Trento Sviluppo srl, Centrale Adriatica Soc. Coop. Arl v. Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato*, (body 35, 36 a 38). Uvedla, že v posuzované věci nadto nečinil spotřebitel rozhodnutí kliknout na tlačítko „REZERVOVAT“ pouze na základě obrázku a ceny, jak nepřesně uvádí žalobkyně, byť cena dle názoru žalované hraje nepochybně stěžejní roli, neboť vedle obrázku hotelu byly na hlavní straně nabídky uvedeny kromě ceny informace o místě odletu a příletu, cílové destinaci, termínu, počtu a druhích pokojů, počtu a složení účastníků (dospělí/děti), formě stravování a dále pod obrázkem hotelu si mohl spotřebitel rozkliknout tlačítka s dalšími informacemi nazvaná: „O HOTELU“, „GALERIE“, „MAPA“, „HODNOCENÍ“. Žalovaná tak měla za to, že na tlačítko „REZERVOVAT“ skutečně v drtivé většině případů neklikal spotřebitel, který pouze chtěl získat více informací o zájezdu (i když i toto už je součást

rozhodnutí ohledně koupě), nýbrž spotřebitel, který již pojal rozhodnutí si zájezd objednat. Políčko s předem zaškrtnutou položkou Připojištění nadto bylo podle žalované umístěno až v části, kde si spotřebitel měl vybírat jen doplňkové služby, tedy těsně před dokončením objednávky a poté, co již spotřebitel vyplnil své osobní a kontaktní údaje. V momentě, kdy spotřebitel narazil na předem zaškrtnutou položku s cestovním pojištěním, byl již podle žalované v drtivé většině případů rozhodnut si zájezd objednat.

29. Žalovaná v Napadeném rozhodnutí podle svého přesvědčení netvrdí, že by žalobkyně měla všechny informace zveřejňovat na úvodu nabídky, aby nebyly považovány za překvapivé. Žalované vadí, že je výběr políčka trvale zaškrtnut, a to ještě neodstranitelným způsobem. Pokud by políčko bylo volné a spotřebitel si mohl sám aktivně zaškrtnutím zvolit, zda si tuto službu objedná, byla by taková nabídka podle žalované v pořádku.
30. K námitkám uvedeným v části V. žaloby žalovaná uvedla, že žalobkyně zde kromě námitek, ke kterým se žalovaná již vyjádřila výše, uvádí, jaké výhody pro spotřebitele Připojištění má, a dovozuje, že bez tohoto pojištění by se mohl dostat do těžkých životních situací. K tomu žalovaná podotkla, že pokud žalobkyně soudí, že se spotřebitel v případě předmětného zájezdu bez Připojištění neobejde a že by bylo v rozporu s požadavky odborné péče, aby spotřebitele nechala bez tohoto pojištění na zájezd odcestovat, měla cenu tohoto pojištění zahrnout do nabídkové ceny zájezdu, a nechat na jeho uvážení, zda si zájezd za tuto cenu a těchto podmínek koupí. Toto ovšem neučinila, pojištění zařadila mezi volitelné služby, ovšem přednastavila výběr této položky a nadto pro spotřebitele, bez součinnosti s žalobkyní, neodstranitelným způsobem, přičemž takové jednání shledala žalovaná z výše uvedených důvodů v rozporu se zákonem.

V. Jednání

31. Při jednání konaném dne 13. 12. 2021 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích a dosud uplatněné argumentaci.
32. Žalobkyně zopakovala, že spotřebiteli byly před učiněním konečného rozhodnutí sděleny všechny zákonné informace, s tím, že dodržela povinnosti ukládané jí zvláštními právními předpisy. Akcentovala, že se musí jednat o podstatné ovlivnění rozhodnutí, jež dle ní nikdy nebylo podloženo. Zdůraznila, že v případě prodeje zájezdů jinými kanály se uplatní Všeobecné smluvní podmínky pro kamenný prodej, kde ustanovení obdobné bodu 2.4. VSP absentuje. Uzavřela, že spotřebitel byl schopen získat zájezd za inzerovanou cenu.
33. Žalovaná nad rámec odkazu na argumentaci obsaženou v odůvodnění Napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě poukázala na rozhodnutí správních soudů v podobných věcech.
34. Soud při jednání provedl k návrhu žalobkyně k důkazu žalobkyní spolu s žalobou předložené Všeobecné smluvní podmínky pro kamenný prodej, přičemž ověřil, že v souladu s žalobními tvrzeními v těchto všeobecných smluvních podmínkách absentuje ustanovení bodu 2.4. VSP, resp. obdobné ustanovení, jež by hovořilo o „povinném příplatku“ za Připojištění. Níže přitom vyložil, že toto skutkové zjištění nebylo způsobitelné na meritorních závěrech soudu ničeho změnit, resp. nemohlo z dále vysvětlených důvodů působit ve prospěch žalobkyně.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

35. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí

i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.

36. V posuzované věci je mezi účastníky sporné, zda žalovaná postupovala v souladu se zákonem, pokud žalobkyni postihla za spáchání přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele spočívajícího v porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik podle § 4 odst. 1 a 4 téhož zákona, jehož se měla dopustit v souvislosti s přednastavením a automatickým přidáním služby Připojištění označené jako povinné do rezervace zájezdu. Mezi účastníky je předmětem sporu, zda žalobkyně skutkem specifikovaným ve výroku Prvostupňového rozhodnutí naplnila znaky jednání, jež bylo v rozporu s požadavky odborné péče a bylo zároveň způsobilé podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele.
37. Předem vlastního vypořádání jednotlivých žalobních bodů se soud v logice uspořádání žalobních námitek zabýval těmi z nich, jimiž žalobkyně poukázovala na to, že se žalovaná nevypořádala s argumenty uplatněnými žalobkyní v průběhu správního řízení. Těmito námitkami totiž žalobkyně fakticky zpochybňovala přezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí. Pokud by přitom bylo toto rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, soud by se věcným posouzením žalobní argumentace nemohl pro předčasnost zabývat.
38. Správní soudy nicméně v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, náleží Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, náleží Ústavního soudu ze dne 17. 12.

2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, náleží Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či náleží Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

39. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
40. Soud ověřil, že ústřední inspektorát v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněl reagovat na všechny klíčové námitky uplatněné v průběhu odvolacího řízení. Každou z těchto námitk se ústřední inspektorát coby odvolací orgán zabýval, byť tak v některých případech učinil společně s ohledem na obsahovou souvislost jednotlivých námitk, vyslovil k nim své závěry, přičemž připojil úvahy, jimiž byl při vypořádání té které námitky veden.
41. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu ve všech aspektech či hlediscích posuzování odpovědnosti žalobkyně za přestupek jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaná považovala argumentaci žalobkyně za neopodstatněnou. Polemika žalobkyně je dle přesvědčení soudu spíše polemikou se závěry žalované o posouzení rozhodných právních otázek, jak je zjevné mj. i z podané žaloby, v níž žalobkyně polemizuje se závěry, k nimž žalovaná ve vztahu k těmto námitkám, jimž se soud věnuje níže, dospěla. Lze shrnout, že žalovaná své závěry v odůvodnění Napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodnila, její právní názor je logicky a srozumitelně vyjádřen a má dostatečnou oporu v obsahu správního spisu. Soud proto nemohl žalobkyni přisvědčit, že by se žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nedostatečně vypořádala s tvrzeními, námitkami či argumenty, které žalobkyně v průběhu řízení vznesla. Konkrétnímu žalobkyni v tomto ohledu vytýkanému nedostatku se přitom soud věnuje níže v rámci vypořádání žalobních bodů.
42. Soud dále připomíná, že podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika *„nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobila podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejímu působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Je-li obchodní praktika zaměřena na určitou skupinu spotřebitelů, posuzuje se podle průměrného člena této skupiny“*.
43. Podle odstavce čtvrtého téhož ustanovení platí, že *„užívání nekalé obchodní praxe před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí se zakazuje“*.
44. Podle § 2 odst. 1 písm. p) zákona o ochraně spotřebitele se pro účely tohoto zákona rozumí *„odbornou péčí úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti“*.
45. Z § 2 odst. 1 písm. s) tohoto zákona se pak podává, že pro účely tohoto zákona se rozumí *„podstatným narušením ekonomického chování spotřebitele použití obchodní praxe, která významně zhoršuje schopnost spotřebitele učinit informované rozhodnutí, což vede k tomu, že učiní rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil“*.
46. Podle § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona přitom platí, že *„výrobce, dovozce, vývozc, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik“*.
47. Ve věci přitom není sporu o tom, že žalobkyně byla v postavení prodávající dle § 2 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, neboť jako podnikatel poskytovala (nabízela) spotřebitelům cestovní služby, resp. služby cestovního ruchu.

48. Pro posouzení zákonnosti Napadeného rozhodnutí je klíčové posoudit, zda jednání žalobkyně spočívající v tom, že na internetových stránkách při rezervaci konkrétního zájezdu přednastavila v elektronickém formuláři pro rezervaci zájezdu službu Připojištění a tato automaticky označená položka byla přidána do rezervace, přičemž ji nebylo možné ve formuláři zrušit a byla odstraněna až na žádost spotřebitele, představuje nekalou obchodní praktiku ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Zatímco žalovaná v odůvodnění svých rozhodnutí vyložila důvody, pro které byla přesvědčena o tom, že žalobkyně v postavení prodávajícího uvedený zákaz porušila, neboť popsané jednání bylo v rozporu s požadavky odborné péče a bylo zároveň způsobilé podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, žalobkyně se závěry žalované vyslovenými v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nesouhlasila a trvala na tom, že se vytýkaného přestupkového jednání nedopustila. Jak soud rozvádí níže, žalobkyně relevantní skutkové závěry žalované nezpochybňovala; svou argumentaci opírala o to, že se v posuzovaném případě její jednání naopak bylo v souladu s požadavky a principy odborné péče, přičemž rovněž zpochybňovala, že by bylo způsobilé podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele a ovlivnit, zda spotřebitel mohl v důsledku žalobkyní užívané praktiky učinit rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil.
49. Městský soud v Praze postupuje ve své rozhodovací praxi týkající se posuzování nekalosti obchodních praktik v souladu s východisky vyplývajícími z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, čj. 7 As 110/2014 - 52, reflektujícího závěry vyslovené SDEU v rozsudku ze dne 19. 9. 2013 ve věci C-435/11, *CHS Tour Services*. Z nedávné doby lze v tomto směru odkázat např. na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 3. 2021, čj. 15 A 8/2019 - 49, publ. pod č. 4196/2021 Sb. NSS, v němž se soud věnoval případu přednastavení objednávky (zaškrtnutí okénka) produktu Microsoft Office či počítačové myši v elektronickém formuláři užívaném spotřebiteli při koupi notebooků na internetových stránkách www.alza.cz.
50. Soud ve světle odkazovaných judikatorních závěrů, s nimiž se ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich jakkoli odchylovat a v plném rozsahu na ně pro větší stručnost odkazuje, předesílá, že při hodnocení obchodní praktiky je třeba nejprve zvažovat, zda posuzovaná obchodní praktika naplňuje znaky některé skutkové podstaty z taxativního výčtu nekalých obchodních praktik v přílohách č. 1 a 2 zákona o ochraně spotřebitele, resp. v příloze I. Směrnice, s tím, že v případě těchto typových situací není nutné posuzovat, zda předmětná praktika může narušit rozhodnutí průměrného spotřebitele o obchodní transakci. Druhým krokem při hodnocení konkrétní praktiky je posouzení, zda se jedná o klamavé opomenutí podle § 5a zákona o ochraně spotřebitele nebo agresivní obchodní praktiku podle § 5b tohoto zákona. Sankcionované jednání žalobkyně nicméně definiční znaky prvně uvedených skutkových podstat ani „malých generálních klauzulí“ podle § 5a a § 5b zákona o ochraně spotřebitele nenaplňuje (ani žalovaná své závěry v Prvostupňovém ani Napadeném rozhodnutí takto nestavěla).
51. Proto je při zjišťování, zda obchodní praktika žalobkyně odporuje požadavkům zákona o ochraně spotřebitele, resp. Směrnice, dále třeba přistoupit ke třetímu kroku, tj. posouzení, zda jednání žalobkyně naplňuje znaky generální klauzule, která je obsažena v § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a slouží jako „záchranná síť“ pro takové obchodní praktiky podnikatelů, které nejsou klasifikovatelné jako nekalé podle příloh č. 1 a č. 2 zákona o ochraně spotřebitele či přílohy I. Směrnice, popř. podle „malých generálních klauzulí“ ve smyslu § 5a a § 5b zákona o ochraně spotřebitele.

52. Ze shora připomínané judikatorní praxe přitom vyplývá požadavek podrobit konkrétní obchodní praktiku třístupňovému testu nekalosti, a zabývat se tím, zda (i.) bylo jednání žalobkyně v rozporu s požadavkem odborné péče, (ii.) zda bylo alespoň způsobilé podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele, a (iii.) zda mohlo způsobit, že spotřebitel učiní rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil.
53. Před vlastním vyhodnocením jednotlivých hledisek soud předesílá, že ačkoli se v posuzované věci jedná v širším smyslu o postup žalobkyně v souvislosti s objednáváním služeb cestovního ruchu (zájezdu), fakticky je podstatou řešeného případu a tedy i předmětem hodnocení ze strany soudu ovlivnění obchodního rozhodnutí spotřebitele ohledně sjednání Přípojištění k takovému zájezdu, které je spotřebiteli v rámci procesu objednávky cestovních služeb prostřednictvím tohoto konkrétního prodejního kanálu fakticky vnucováno formou povinného příplatku.
54. V tomto ohledu soud pro stručnost (i se zřetelem k tomu, že žalobkyně nečinila pro posouzení soudu rozhodné skutkové otázky spornými) odkazuje na popis procesu objednávky zájezdu, jak byl zachycen v protokolu o kontrole ze dne 21. 7. 2020, id. kód 101909230955501 a jeho přílohách založených ve správním spisu a následně na podkladě argumentace uplatněné žalobkyní v průběhu správního řízení hodnocen v Prvostupňovém i Napadeném rozhodnutí. Z něho přitom vyplývá, že žalobkyně postupovala při nabídce inkriminovaného zájezdu prostřednictvím svých internetových stránek tak, že spotřebitel byl nejprve seznámen s nabídkou zájezdu do Spojených arabských emirátů (Dubaje) do konkrétního ubytovacího zařízení (hotelu Fujairah Rotana Resort & Spa), přičemž v pravé části úvodní obrazovky již byly předvyplněny údaje jako místo odletu a příletu, cílová destinace, termín, počet a druh pokojů, počet a složení účastníků (dospělí/děti), forma stravování a cena s tím, že jednotlivé parametry těchto položek mohl spotřebitel ve formuláři měnit. Současně spotřebitel mohl v této fázi využít dalších tlačítek vyvedených pod obrázkem hotelu („O HOTELU“, „GALERIE“, „MAPA“, „HODNOCENÍ“), jejichž prostřednictvím mohl zjistit další informace. Poté, co spotřebitel upravil volitelné položky dle svých potřeb, posunul se do dalšího kroku kliknutím na tlačítko „REZERVOVAT“. Předmětem dalšího kroku bylo vyplnění identifikačních a kontaktních údajů. Teprve v následujícím třetím kroku, kde mohl spotřebitel volit další doplňkové služby (např. parkování na letišti), bylo předem, způsobem pro spotřebitele nezměnitelným a neodstranitelným, zaškrtnuto políčko s položkou Přípojištění v ceně 1 980 Kč pro 2 osoby a dovětkem „povinné“. O této položce nebyl spotřebitel informován ani v prvním kroku 1 (na úvodní stránce nabídky před kliknutím na tlačítko „REZERVOVAT“), ani v druhém kroku. Nebyl tedy v těchto krocích procesu objednávky informován o tom, že k předmětnému zájezdu musí povinně „příobjednat“ a uhradit předmětné Přípojištění, jehož cena nebyla zahrnuta do celkové ceny zájezdu, s níž byl spotřebitel seznámen v prvním kroku.
55. Soud nejprve přistoupil k vyhodnocení, zda bylo předmětné jednání žalobkyně v rozporu s požadavkem odborné péče. V této souvislosti tedy zvažoval, zda lze jednání žalobkyně považovat ve světle výše citovaného § 2 odst. 1 písm. p) zákona o ochraně spotřebitele za jednání odpovídající úrovni zvláštních dovedností a péče, kterou bylo lze od žalobkyně ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobré víry v oblasti podnikání v cestovních službách.
56. V tomto ohledu přitom nemohl přehlédnout, že správní soudy již v minulosti nikoli nepodobné jednání žalobkyně v souvislosti s nabídkou cestovního přípojištění a jeho označování za „povinný příplatek“ označily za rozporné se zákonem o ochraně spotřebitele a naplňující znaky generální

klauzule vymezující nekalé obchodní praktiky. Přestože se skutkové okolnosti věci řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 7. 6. 2013, čj. 1 As 13/2013 - 31, lišily (žalobkyně se měla porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik dopustit tím, že v konkrétním katalogu uváděla informaci o cestovním pojištění „BlueComfort“ jakožto povinném příplatku), jsou některé v něm vyslovené závěry přenositelné i na posuzovanou věc, neboť i na jejím skutkovém půdorysu žalobkyně označovala Připojištění za obligatorní službu, jež si spotřebitel musí sjednat a uhradit, chce-li využít nabízené cestovní služby v podobě konkrétního zájezdu.

57. S poukazem na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v citovaném rozhodnutí, v němž kasační soud potvrdil, že jednání žalobkyně bylo kromě jiného v rozporu s požadavky odborné péče a bylo způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele (odůvodnění tohoto rozsudku je oběma účastníkům známo a soud tak na ně pro stručnost na tomto místě odkazuje), tak soud nepochyboval, že ani v nyní řešeném případě nepostupovala žalobkyně v souladu s požadavky odborné péče. Městský soud v Praze se zcela ztotožňuje s právním názorem vyjádřeným kasačním soudem a shodně uzavírá, že žalobkyně nemůže účinně zpochybnit závěry stran naplnění této podmínky poukazem na zamýšlené cíle jejího postupu či tvrzenou jedinečnost jí fakticky zprostředkovaného pojistného produktu.
58. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v připomínaném rozhodnutí, cíle, který žalobkyně údajně v daném směru sledovala, tedy maximálního možného zamezení situacím, kdy se zákazníci při cestování v důsledku nějaké nečekané události potýkají s nedostatkem finančních prostředků, lze bezpochyby dosáhnout i jinými způsoby. Především však nemůže z pohledu soudu obstat argumentace žalobkyně, že může na podkladě tvrzených zkušeností fakticky nahrazovat projev vůle svých zákazníků jen proto, že sama uzná, že je to pro spotřebitele lepší, vhodnější nebo dokonce výhodnější (obdobně srov. shora připomínaný rozsudek Městského soudu v Praze č. 4196/2021 Sb. NSS).
59. Soud neměl pochybnosti o tom, že služba v podobě konkrétního Připojištění není službou, jež by bylo bezpodmínečně nutno sjednat v souvislosti s využitím předmětných cestovních služeb. Jakkoli by jistě nebylo lze žalobkyni vyčítat, pokud by sjednání vhodného pojištění spotřebitelům s poukazem na jí akcentované okolnosti doporučovala, nemůže být předmětem sporu, že rozhodnutí o způsobu řízení a mitigace pojistných rizik musí být ponecháno na spotřebiteli. Přijatelná míra působení žalobkyně jako prodávajícího na spotřebitele je tedy automatickým zaškrtnutím (výběrem/přidáním) pojistného produktu a jeho označením za „povinnou“ položku dalece překročena.
60. Je to totiž právě spotřebitel, kdo má plné právo (není-li v tomto směru vázán ustanovením jiného obecně závazného právního předpisu) rozhodnout se, zda a pokud ano, na jaká pojistná rizika se chce v daném směru pojistit a služby kterého pojistitele a jaký jeho produkt k tomu případně využije. Spotřebitel tedy má kromě jiného také plné právo nejednat v daném směru „rozumně“ a na v úvahu připadající pojistná rizika se nepojistit. Na uvedených závěrech přitom ničeho nemění ani to, že žalobkyně v ustanovení bodu 2.4 VSP obligatornost sjednání Připojištění avizuje (k tomu srov. též dále).
61. Ostatně ani sama žalobkyně není konzistentní v tom, že by bylo jejím prostřednictvím nabízené Připojištění bezpodmínečně nutné, pokud tvrdí, že v případě prodeje zájezdů v obchodě (v kamenné provozovně) nabízí zájezd i bez předmětného Připojištění, neřkuli, pokud umožňuje (jak tomu bylo i v posuzované věci), aby spotřebitel vzdor jí akcentovanému ustanovení VSP

uzavřel smlouvu o zájezdu prostřednictvím objednávky přes internetové stránky bez „obligatorního“ Připojištění.

62. Soud v tomto směru zdůrazňuje, že předmětem jeho posuzování byl prostřednictvím kontrolního nákupu zadokumentovaný případ objednávky konkrétního zájezdu za využití veřejné datové sítě – internetových stránek žalobkyně. Proto nemohl bez dalšího ve prospěch žalobkyně zohlednit jí tvrzené okolnosti k odlišnostem postupu při nabízení srovnatelných cestovních služeb prostřednictvím jiných prodejních kanálů (konkrétně při prodeji v kamenné provozovně), neboť ty nebyly předmětem tohoto řízení a tedy ani předmětem dokazování žalované. Soud nicméně nemohl ve světle právě uvedeného přehlédnout (a tento faktor, jak vyplývá z níže uvedeného, prostupuje jeho závěry k jednotlivým hlediskům), že žalobkyně tvrzené okolnosti, a to jak ve vztahu k odlišnostem jejího postupu při nabízení Připojištění v kamenných provozovnách, ale především pak jí akcentované okolnosti týkající se možného výslovného vyjednání uzavření smlouvy prostřednictvím internetových stránek bez Připojištění, spíše její argumentaci oslabují, natož aby snad byly způsobily ji ze spáchání předmětného přestupku jakkoli vyvinit.
63. Namítala-li tedy žalobkyně v daném směru, že navzdory aplikačním omezením B2C rozhraní lze i takto online vytvořený návrh smlouvy dále modifikovat dle požadavků zákazníka, jak vyplývá z obsahu spisu, přičemž současně poněkud nesrozumitelně a rozporně s (z její strany akcentovaným) ustanovením VSP dodávala, že *„objednání zájezdu prostřednictvím webových stránek i bez Připojištění pak umožňuje žalobkyně zcela standardně“*, sama tím značně oslabovala svou argumentaci o obligatorním charakteru doplňkového produktu z důvodů majících příčinu v principech odborné péče. Podobně i žalobkyně poukazovaná praxe v případě prodeje v kamenných provozovnách ukazuje přinejmenším to, že jí sledovaného cíle bylo možno dosáhnout i jinak, především prostřednictvím kvalifikovaného poučení o možných pojistných rizicích (viz dále).
64. Městský soud v Praze tedy přisvědčuje žalované, že žalobkyně zvolený postup, tedy fakticky podsouvání projevu vůle spotřebiteli sjednat si pojistný produkt v podobě Připojištění ke konkrétnímu zájezdu, nelze považovat za přijatelný. Na uvedeném závěru přitom ničeho nemění ani irelevantní poznámka žalobkyně, že *„defaultní prezentace návrhu ERV na Připojištění je podmínkou související s technickým nastavením B2C rozhraní, jakožto zdrojové alternativy, která pouze zvyšuje uživatelský komfort při nákupu služeb cestovního ruchu“*. Nastavení systému i elektronického prostředí je věcí žalobkyně a žalobkyně ani plausibilně netvrdí, že by tomu snad bylo jinak. Soud v žádném ohledu nevyklučuje, že žalobkyně je oprávněna spotřebitele upozornit na pojistná rizika související s využitím jejich služeb, případně spotřebiteli nabídnout možnost sjednání pojistného produktu, jenž je dle jejich zkušeností a dosavadních poznatků s poskytováním obdobných služeb vhodně nastaven způsobem takovým pojistným rizikům odpovídajícím. Jakékoli presumování projevu vůle spotřebitele směřujícího k objednání takové služby (sjednání pojistného produktu), resp. jeho nahrazování způsobem, jaký v projednávané věci užila žalobkyně, tj. automatickým přednastavením „zaškrtnutí“ objednávky tohoto produktu, o který spotřebitel sám zájem neprojevil, a to dokonce bez možnosti uvedené rozhodnutí zvrátit a předmětnou položku „odškrtnout“ (v tomto směru je jednání žalobkyně ještě závažnější, než pokud by bylo možno „přednastavené rozhodnutí“ spotřebitele revidovat), však nemá s požadavky odborné péče nic společného, ale je s nimi v příkrém rozporu. Popsané jednání žalobkyně, jak bylo specifikováno ve výroku Prvostupňového rozhodnutí a doloženo obsahem správního spisu, odporuje poctivým obchodním praktikám, mezi něž nepochybně patří i obecně zachovávaná zvyklost, že si kupující

(spotřebitel) sám vybírá zboží či služby, o něž má zájem, a proto je v rozporu s požadavky odborné péče ve smyslu § 2 odst. 1 písm. p) zákona o ochraně spotřebitele.

65. Z ničeho přitom nevyplývá, že by byla žalobkyně v dobré víře, že je snad jí aplikovaná obchodní praktika v souladu s právními předpisy či s oprávněnými a právem chráněnými zájmy spotřebitelů. Obecné a paušální tvrzení žalobkyně o tom, že ustanovení všeobecných obchodních podmínek jí v minulosti nebylo ze strany orgánů veřejné moci vytykáno, se ostatně jeví být nevěrohodným již s poukazem na shora připomínaný případ řešený kasačním soudem.
66. V daném směru tedy soud činí dílčí závěr, že postup žalobkyně podobně jako v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. 1 As 13/2013 - 31 při nabízení předmětného zájezdu vskutku odporoval požadavkům odborné péče. Podobně jako kasační soud odmítá i Městský soud v Praze přistoupit na obranu žalobkyně, která z pohledu soudu účelově uvádí, že vlastně jednala v zájmu spotřebitelů.
67. Pokud jde o další hledisko uvedené pod bodem (ii.) výše, ani v tomto ohledu neměl soud pochybnosti o tom, že žalobkyni vytykána praktika byla způsobilá podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele. Jak soud uvedl shora, průměrný spotřebitel nepochybně očekává, že to bude on, kdo si sám vybírá zboží či služby, o něž má zájem. Soud se tedy ztotožňuje s žalovanou (viz např. předposlední odstavec na str. 5 Napadeného rozhodnutí), že spotřebitel přirozeně očekává, že v rámci kroku objednávky, ve kterém si může volit případné fakultativní služby, nebudou žádné volby předem zaškrtnuty, tím spíše pak neočekává, že nebude možné přednastavenou volbu zrušit, aniž by musel spotřebitel kontaktovat přímo žalobkyni, a má za to, že bude tedy záležet jen na jeho vůli, zda si některou z doplňkových služeb přiojedná. Popsaná obchodní praktika žalobkyně naopak v rozporu s právě uvedeným neoprávněně testuje pozornost průměrného spotřebitele, jenž nemusí (není povinen) rozumně předpokládat a může přehlédnout, že objednaním zájezdu zároveň prostřednictvím předmětného objednávkového formuláře sjednává předmětný doplňkový produkt, případně u něj podporuje rozhodnutí, které by jinak nemusel učinit (srov. dále).
68. Konečně soud nepochyboval ani o naplnění poslední podmínky uvedené výše pod bodem (iii.), tedy o tom, že spotřebitel mohl v důsledku žalobkyni užívané praktiky učinit rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil. Výše popsaná obchodní praktika byla zcela nepochybně způsobilá ovlivnit rozhodování spotřebitele. Jak bylo zdůrazněno výše, předmětem posuzování ze strany soudu je přitom ovlivnění obchodního rozhodnutí spotřebitele ohledně sjednání Připojištění k takovému zájezdu, které je spotřebiteli v rámci procesu objednávky cestovních služeb prostřednictvím tohoto konkrétního prodejního kanálu fakticky vnucováno formou povinného příplatku. Podobně jako v případě řešeném Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. 1 As 13/2013 - 31 je tedy způsobilost podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele třeba hodnotit ve vztahu k obchodnímu rozhodnutí ohledně sjednání daného cestovního pojištění (namísto sjednání jiného či žádného cestovního pojištění).
69. S jistým zjednodušením lze uvést, že pokud tuto podmínku naplňovalo dříve za strany žalované postíhnuté jednání žalobkyně (označení příplatku za cestovní pojištění jako povinného), tím spíše pak musely být podmínky označení obchodní praktiky za nekalou dány v případě, kdy bylo spotřebiteli jeho rozhodnutí o sjednání předmětného Připojištění popsanou formou podsouváno a kdy neměl možnost (bez vynaložení úsilí v podobě zvláštní komunikace s pracovníky žalobkyně) prostřednictvím objednávkového formuláře uvedenou předvolbu zvrátit.

70. Předmětné rozhodnutí spotřebitele bylo fakticky ovlivňováno různými způsoby. Jak bylo naznačeno výše, spotřebitel mohl jednak přehlédnout, že objednáním zájezdu zároveň prostřednictvím předmětného objednávkového formuláře sjednává předmětný doplňkový produkt, a mohl tedy učinit rozhodnutí, které učinit vůbec nechtěl. Případně spotřebitel mohl uvedené „zaškrtnutí“ předmětného „povinného příplatku“ zachytit, tedy si všimnout, že objednáním zájezdu rovnou sjednává i pojistný produkt, nicméně předmětnou službu považoval s ohledem na žalobkyní zvolený postup skutečně za obligatorní, tím spíše pak za situace, kdy nebylo lze volbu zrušit a kdy žalobkyně na obligatorní charakter pojistného produktu poukazovala ve svých VSP (sama žalobkyně v souladu s výše uvedeným poněkud inkonzistentně připouští, že předmětné Připojištění ve skutečnosti povinné nebylo), a proto si ji přiojednal. Současně nelze vyloučit ani to, že spotřebitel si uvedeného podobně jako v předchozí množině případů sice povšiml, avšak pojistný produkt sjednal, aniž by dále věnoval pozornost a ověřoval, zda předmětný doplňkový produkt skutečně je, nebo není povinného charakteru, natož aby zjišťoval, zda by jej bylo možno nahradit jiným, třeba i výhodnějším. V tomto směru nelze žalované vyčítat, pokud uvedla, že spotřebitel také mohl předmětné pojištění zakoupit bez ohledu na to, zda o něj měl, či neměl zájem, a bez dalšího vyhodnocování postupu žalobkyně, a nepřišel tak o již rozpracovanou a fakticky v daný okamžik již téměř kompletní objednávku zájezdu, který si již předtím vybral, případně aby nemusel vynaložit další čas nezbytný pro vyjednání uzavření cestovní smlouvy bez Připojištění se zaměstnanci žalobkyně. Soud v tomto směru nesouhlasí s žalobkyní, že by byla úvaha žalované čistě subjektivní, bez reálného základu či mimoběžná; žalované nelze vytýkat, pokud v kontextu závěrů týkajících se uvedeného předpokladu nekalosti obchodní praktiky popsala, že v okamžiku zobrazení povinného příplatku za doplňkovou službu v podobě Připojištění již spotřebitel absolvoval, resp. mohl absolvovat převážnou část procesu objednávky, přičemž již mohl v tu dobu dospět k vnitřnímu rozhodnutí o využití daných cestovních služeb s tím, že nebude chtít o takto vynaložený čas přijít, a tímto způsobem bude ovlivněno jeho spotřebitelské rozhodnutí o sjednání Připojištění.
71. K argumentaci, kterou žalobkyně poukazovala na to, že sděluje spotřebiteli vždy všechny rozhodné skutečnosti řádně a včas, přičemž spotřebitel výslovně se vším nejprve souhlasí, soud znovu s poukazem na shora vyložené závěry akcentuje, že žalobkyně popsaným nastavením předmětné obchodní praktiky nepřipustně ovlivňovala rozhodnutí spotřebitele o sjednání doplňkové služby v podobě pojistného produktu (Připojištění). Pokud nechtěla nabízený zájezd nabízet bez Připojištění, nic jí nebránilo zahrnout jej mezi poskytované služby a tedy i do ceny zájezdu jako takové (není přitom předmětem tohoto řízení posuzovat, zda by uvedená praxe obstála optikou předmětných ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, případně jiných ustanovení veřejného práva). Žalovaná však takto nepostupovala; naopak pod odbornou péčí skrývala nahrazení projevu vůle spotřebitele, resp. spotřebitelů jeho rozhodnutí o sjednání předmětného Připojištění specifikovaným způsobem podsouvala, přičemž spotřebitel neměl možnost (bez vynaložení úsilí v podobě zvláštní komunikace s pracovníky žalobkyně) v procesu internetové objednávky uvedenou předvolbu zvrátit. To, zda a nakolik žalobkyně plnila požadavky vyplývající z jí odkazovaných ustanovení zvláštních právních předpisů stran seznámení spotřebitelů s některými („předmluvními“) informacemi, popř. okolnost, že spotřebitel byl v dalších krocích objednávky informován i o některých dalších okolnostech, které jej také mohly zradit od rozhodnutí zájezd objednat, na uvedených závěrech týkajících se naplnění znaků skutkové podstaty přestupku spočívajícího v užití nekalé obchodní praktiky ničeho nemění.

72. Na závěru o naplnění předmětné poslední podmínky a tedy všech hledisek nekalosti obchodní praktiky pak v souladu s výše uvedeným ničeho nemění ani skutečnost, že spotřebitel je se smluvními podmínkami seznámen předtím, než přistoupí ke konečnému objednání zájezdu. Žalobkyni ve světle popsaných závěrů nijak nevyvinuje ani to, že je příplatek výslovně v daném kroku objednávkového procesu označen jako povinný, stejně jako to, že žalobkyně v bodě 2.4 VSP na (údajný) obligatorní charakter příplatku za Připojištění upozorňovala (k irelevanci upozornění ve VOP srov. i výše odkazovaný rozsudek zdejšího soudu č. 4196/2021 Sb. NSS).
73. V nyní posuzovaném případě nadto uvedené upozornění ani nebylo pravdivé, neboť spotřebitel mohl, jak soud upozornil, vynaložením zvýšeného úsilí v podobě komunikace s žalobkyní dosáhnout objednání zájezdu prostřednictvím internetového formuláře i bez současného sjednání Připojištění, jak vyplývá ze správního spisu (soud se v daném směru pro nadbytečnost nezabýval tím, z jakých důvodů žalovaná nevyhodnotila postup žalobkyně současně jako klamavou obchodní praktiku). Přesto platí, že i pokud by byla praxe žalobkyně konzistentní a spotřebitel by skutečně nemohl prostřednictvím daného prodejního kanálu pořídit cestovní služby bez sjednání Připojištění, nebylo by předmětné ustanovení VSP způsobilé žalobkyni vyvinut, neboť i tak by její jednání naplňovalo všechny kritéria nekalé obchodní praktiky. Žalovaná ostatně správně poukázala na to, že spotřebitel v daném objednávkovém schématu potvrzoval seznámení a souhlas s VSP teprve poté, co již žalobkyně provedenou předvolbou „povinného příplatku“ za doplňkovou službou rozhodování spotřebitele v popsaném směru ovlivnila.
74. Tím spíše pak jsou závěry žalované relevantní v situaci, kdy (jak sama žalobkyně v žalobě zdůraznila) daný prodejní kanál, tedy objednání prostřednictvím formuláře dostupného na internetových stránkách žalobkyně, preferuje drtivá většina relevantních zákazníků. Soud přitom nad rámec nezbytného odůvodnění dodává, že z toho, že by si většina spotřebitelů objednala za daných podmínek zájezd včetně Připojištění, nelze nijak dovozovat, že by snad žalobkyně spotřebitelské rozhodnutí presumovala důvodně, neboť nelze kvalifikovaně zjistit, nakolik bylo toto spotřebitelské rozhodnutí dobrovolné, resp. nakolik bylo ovlivněno nemožností předvybranou položku „odškrtnout“, případně v kombinaci s údajem o „povinném“ charakteru příplatku a odkazovaným ustanovením VSP. V žádném případě pak tato okolnost nemůže vylučovat vinu žalobkyně, pokud jde o spáchání předmětného přestupku. Je přitom zjevné, že žalobkyně nebyla v daném jednání motivována výhradně technickými parametry B2C rozhraní, ale zcela vědomě takové jeho nastavení zvolila, jak ostatně plyne z jiné části její žalobní argumentace akcentující důvody pro takový postup (tvrzená nezbytnost z pohledu odborné péče), s nimiž se soud výše neztotožnil.
75. Žalované pak lze v reakci na obsahově související námitky žalobkyně přisvědčit, že i samotné VSP mohly ve spotřebitelích vzbudit pochybnost o tom, nakolik je sjednání Připojištění skutečně obligatorní, neboť ustanovení bodu 4.5. VSP hovoří na rozdíl od bodu 2.4 o „doporučeném“ cestovním připojištění. Polemika obou účastníků založená na argumentaci stran právního názoru Ústavního soudu týkajícího se okruhu ujednání, která typově mohou či mají být obsahem všeobecných obchodních podmínek, se přitom podle názoru soudu zcela míjí s podstatou řešené věci; soud v daném kontextu považuje za významné, že pro závěry žalované o odpovědnosti žalobkyně za daný přestupek nebyla argumentace uvedeným nálezem klíčovou. Žalobkyně nebyla Prvostupňovým rozhodnutím postihnuta za znění bodu 2.4 VSP, ale za shora popsanou nekalou obchodní praktiku. Polemika o tom, nakolik je dané ujednání ustanovením technického a vysvětlujícího charakteru, nebo o tom, zda mohou být obsahem VSP i jiná, než taková ujednání,

je tedy mimoběžná a na meritorních závěrech soudu není s to její vypořádání ničeho změnit.

76. Pro úplnost pak soud dodává a v tomto směru koriguje argumentaci žalované, že pro závěr o odpovědnosti žalobkyně za předmětné přestupkové jednání není i ve světle závěrů vyslovených kasačním soudem rozhodný poměr ceny doplňkového produktu ve vztahu k celkové ceně zájezdu (srov. odkazovaný rozsudek čj. 1 As 13/2013 - 31, bod 16 *in fine*). Vymezovala-li se tedy žalobkyně proti závěrům o „nereálně nízké ceně“, soud ve shodě s právě uvedeným zdůrazňuje, že závěr o nekalosti obchodní praktiky žalobkyně není na této okolnosti přímo závislý, neboť je posuzováno ovlivnění spotřebitelského rozhodnutí o sjednání Přípojištění, přičemž poměr ceny Přípojištění k ceně zájezdu není pro závěr o odpovědnosti žalobkyně určující (jakkoli soud rozumí úvaze žalované, že přinejmenším ve vztahu k některým výše popsáním způsobům ovlivnění spotřebitelského rozhodnutí může být i tento faktor relevantní). Soud se pak za dané situace omezuje na stručnou poznámku o tom, že lze obecně s žalovanou souhlasit v tom, že cenu Přípojištění nelze označit za zanedbatelnou.
77. Argumentovala-li tedy žalobkyně, že žalovaná akcentovala význam poměru ceny pojištění k celkové ceně zájezdu a již ten považovala za skutečnost, která byla nepochybně sama způsobitelná podstatným způsobem ovlivnit rozhodování spotřebitele, přičemž nebylo zřejmé, na základě čeho k tomuto závěru došla, jaká částka by byla schopna ovlivnit podstatným způsobem a jaká nikoli, a jaký poměr k celkové ceně by již byl způsobitelný rozhodování spotřebitele podstatným způsobem ovlivnit a jaký nikoli (v tom žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí), soud pro výše provedené korekci závěru vyslovených žalovanou konstatuje, že odpovědnost žalobkyně za přestupek dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele nebyla na uvedených okolnostech závislá. Soud znovu zdůrazňuje, že na daném skutkovém půdorysu byla žalobkyně postihnuta za nedovolené ovlivňování spotřebitelského rozhodnutí o sjednání Přípojištění, přičemž jeho cena, resp. poměr k celkové ceně zájezdu není i ve světle závěrů vyslovených kasačním soudem v jiné věci týkající se žalobkyně rozhodný. Žalovaná tak nebyla povinna se žalobkyní v žalobě naznačovanými okolnostmi zabývat; nedostatek jejich reflexe v odůvodnění Napadeného rozhodnutí pak nečiní Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Soud přitom i ve světle všech výše uvedených závěrů nepochyboval o tom, že jednání žalobkyně dosahovalo z popsanych důvodů intenzity „podstatného“ ovlivnění ekonomického chování spotřebitele.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

78. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
79. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. prosince 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu